

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica a 24-a după Rusalii

Învierea fiicei lui Iair

„Și venind în casă n-a lăsat pe nimeni să intre cu El, decât numai pe Petru și pe Ioan și pe Iacov și pe tatăl copilei și pe mamă. Și toți plângeau și se tânguiau pentru ea. Iar El a zis: Nu plângeți; n-a murit, ci doarme.”

(Luca 8, 51-52)

Venind la casa celui care L-a rugat, oprește cântările funerare, oprește lacrimile celor care jeleau zicând: *Nu plângeți; n-a murit, ci doarme* (Luca 8, 52), iar ei – spune Scriptura – râdeau de El (Luca 8, 53). Vă cer să observați aici minunata pricere de a acționa. Deși știa că fata murise, El zice n-a murit ci doarme. De ce? Pentru că râzând de El, să mărturisească limpede că fata murise. Probabil ar fi fost unii printre ei care să nege slava Sa și să nu accepte minunea dumnezeiască, zicând că fata nu era încă moartă. Vindecarea de boală nu era ceva extraordinar pentru Hristos. El a spus că fata este *adormită*, pentru ca ceilalți să mărturisească de fapt că aceasta murise. Nimeni nu poate spune că Iisus a spus un neadevăr. Pentru El, fiind viu prin natură, nimic nu este mort. Crezând cu tărie în învierea morților, El îi numea pe aceștia *cei adormiți*, tocmai din acest motiv. Ei vor învia în Hristos și, precum spune Sfântul Pavel, vor vieți împreună cu El (Romani 6, 8).

Sfântul Chiril al Alexandriei,
Comentariu la Luca, Omilia 46,
Sursa: Doxologia.ro

Filă de Sinaxar

Sfânta Muceniță Anastasia

Sfântă Muceniță Anastasia a trăit în vremea împăraților păgâni Deciu (249-253) și Valerian (253-260).

A rămas orfană de ambii părinți la vârsta de trei ani. A fost luată spre creștere de starea unei mănăstiri de lângă Roma, care se numea Sofia.

Sfânta Anastasia s-a făcut vestită printre creștini datorită frumuseții duhovnicești, iar printre păgâni, datorită frumuseții trupesti.

Gubernurul păgân Probus, auzind de frumusețea ei, a trimis soldați la mănăstirea în

care aceasta viețuia, că să o aducă pe Anastasia înaintea lui. Adusă înaintea guvernatorului, ea și-a declarat credința în Hristos. Guvernatorul a încercat mai întâi să o ademenească pe Anastasia, căci dorea să o ia de soție, apoi a trecut la sinistre amenințări.

Însă, mucenița a răspuns: „*Gata sunt să mor pentru Dumnezeu meu nu doar o dată, ci și de sute de ori, de este cu putință.*”

Monahia Anastasia a fost supusă multor chinuri: i s-au tăiat sânii și limba, iar în cele din urmă a fost omorâtă prin decapitare în afară cetății.

De ce ne e greu să facem fapte bune?

Să ne închipuim viața noastră ca pe o călătorie cu mașina personală. Nimeni nu este atât de nesocotit încât să meargă pe câmpuri sau pe drumuri neamenajate. Toți șoferii caută drumurile cele mai bune, cât mai bine asfaltate și cât mai rapide. Când vreau eu să fac fapte bune, mă asemăn unui șofer care fie merge pe arătură, fie vrea să-și construiască singur drumul: să taseze pământul, să pietruiască, să asfalteze... În ambele situații, traseul devine istovitor și greu de parcurs. Când aleg șoselele deja existente și mă concentrez doar asupra modului în care șofez, atunci sunt asemenea celui ce „umblă întru faptele cele bune, găsite mai înainte”.

De câte ori nu mi-a fost dat să aud, ca preot sau ca simplu interlocutor: „Părinte, mi-e greu. Nu mai pot duce atâta povară. E greu și acasă, și la serviciu. Imi vine să renunț la toate!” Iar cei preocupați de viața duhovnicească mai adaugă: „Nu pot nici să mă rog cum trebuie, nu am timp de canon. În loc să văd un progres, parcă mai rău cad în păcate și în patimi. Nici nu mai vreau să mă ridic...”. De unde acest greu de care ne plângem adesea? Este viața doar o înlănțuire de momente dificile, eventual cu scurte răgazuri între ele? Ce putem face pentru a nu mai fi atât de apăsați, de încrunțați, de agitați sau de descurajați?

Să ne aducem aminte de **prima pescuire minunată** relatată în Evangheliile (v. Luca 5, 1-11). O noapte întreagă s-au trudit Simon Petru și ceilalți apostoli pescari și nu au reușit să prindă nici măcar un pește. La îndemnul Mântuitorului, ei au aruncat din nou mrejele și au prins atât de mult pește, încât au umplut amândouă corăbiile. A vrut Domnul să dea o **lecție de pescuit** lui Petru și celorlalți? Cu siguranță, nu. Doar a vrut să-i învețe diferența între a lucra cu puterile proprii, după mintea proprie, și a face totul ascultând de Dumnezeu. În prima situație ne aflăm toți atunci când ne plângem că ne este greu. Băjbăim precum orbii în noapte

și nu adăugăm nimic vieții noastre, ci ne sleim de puteri. Dacă însă ascultăm de Hristos – „Lumina lumii” (Ioan 8, 12) – acțiunile noastre dau rod bun și bucuria ne umple inima precum peștele ce stătea să dea pe dinafara corăbiilor galileene.

De ce ne este greu, așadar? Pentru că nu credem acest cuvânt al lui Hristos: „*Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și eu vă voi odihni pe voi. (...) Căci jugul Meu e bun și povara mea este ușoară*” (Matei 11, 28 și 30). Nu am luat jugul Domnului, iată de ce resimțim apăsare și oboseală, iată de ce deznădăjduim adesea. Poate că ne facem datoria în toate, ostenindu-ne la locul de muncă sau la școală, în familie sau în mănăstire. Dar le facem pentru noi, pentru cei dragi sau pentru un câștig oarecare. Și, mai devreme sau mai târziu, picăm sub povara acestor responsabilități. Un singur lucru mă poate odihni: ca tot ceea ce fac să fac cu puterea lui Dumnezeu, în numele lui Dumnezeu și de dragul Lui. Absolut totul, până la cele mai banale lucruri. Copleșiți de atâtea îndatoriri, nici **timp de rugăciune** nu mai găsim. Picăm de **oboseală** uneori, adormind chiar în timp ce ne facem canonul. Dar Dumnezeu nu pune poveri asupra noastră și nici nu are pretenții de la noi. El dorește să fie părtaș la viața noastră așa cum este ea în prezent. În felul acesta, toate

ale noastre devin rugăciune.

La fiecare **Liturghie**, și nu numai, spunem: „*Pe noi înșine și unii pe alții și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm*”. Dar ce-l dăm noi, de fapt? Acele momente în care ne afundăm în rugăciune în fața icoanei, lacrima ce o zdrobim, rareori, sub pleoapele pocăinței, cele două-trei ore petrecute la slujbă, duminica? Viața noastră cuprinde înmiiit mai multe momente și situații. Toată viața să o dăm lui Hristos, nu doar clipele de evlavie.

Și încă nu e de ajuns. Sfântul Apostol Pavel ne atrage atenția că **nu ne putem mântui din faptele noastre**, ci aceasta este „darul lui Dumnezeu” (Efeseni 2, 8-9), adăugând că suntem „zidiți în Hristos Iisus spre fapte bune, pe care Dumnezeu le-a gătit mai înainte, ca să umblăm întru ele” (Efeseni 2, 10). Percepția comună este că noi suntem cei care facem fapte bune sau virtuozitate. De aici și străduința noastră, însoțită de oboseală și de sentimentul că niciodată nu facem destul. Dar faptele cele bune sunt deja găsite, noi doar trebuie „să umblăm întru ele”. Ca să înțelegem întrucâtva cum stau lucrurile, **să ne închipuim viața noastră ca pe o călătorie cu mașina personală**. Nimeni nu este atât de nesocotit încât să meargă pe câmpuri sau pe drumuri neamenajate. Toți șoferii caută drumurile cele mai bune, cât mai bine asfaltate și cât mai rapide. Când vreau eu să fac fapte bune, mă asemăn unui șofer care fie merge pe arătură, fie vrea să-și construiască singur drumul: să taseze pământul, să pietruiască, să asfalteze... În ambele situații, traseul devine istovitor și greu de parcurs. Când aleg șoselele deja existente și mă concentrez doar asupra modului în care șofez, atunci sunt asemenea celui ce „umblă întru faptele cele bune, găsite mai înainte”.

Să renunțăm, așadar, la orgoliul de a inventa drumuri, căci Hristos este Calea (Ioan 14, 6). Și cum ajungem pe Cale? Cum facem să ieșim de pe arătură și să intrăm cu mașina pe șosea asfaltată? Nu e complicat. Începem prin a oferi lui Dumnezeu ceea ce facem și tot timpul nostru, așa cum îl petrecem acum. Treptat, acestea se fac și conștientizare a prezenței lui Dumnezeu, va produce schimbări de direcție în viața noastră. Ne vom bucura atunci de ușurare și de odihnă dumnezeiască. Pe pământul acesta fiind, vom intra deja, deși încă nu deplin, în Împărăția Cerurilor. Pentru cei lumești, vom părea niște chinuiți. Ei vor vedea doar restricții, lipsuri și osteneală – dar noi vom gusta, cu îndrăzneală, din bucuria Crucii, a Celui Răstignit. „Căci ceea ce se pare ca slăbiciune a lui Dumnezeu este mai puternică decât tăria oamenilor” (1 Corinteni 1, 25).

Pr. Constantin Sturzu
Sursa: doxologia.ro